

Erhvervs Vedkommende, ja, for øvrigt ogsaa i Landbrugets Interesse, for nylig her i Rigsdagen har bevilget, nemlig Udgiften til Anskaffelse af en Isbryder. En Gang imellem med mange Aars Mellemrum kommer der en Isvinter, som spærrer Havne og Sejlløb i vort Land, og for at Handel og Skibsfart, og for øvrigt ogsaa de Erhverv, der staaar bag Handel og Skibsfart, kan holde deres Omsætning i Gang, har vi vedtaget at ofre $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. for at bygge en Isbryder, der kan anvendes i en saadan Situation. Saaledes optræder med Aars Mellemrum, jeg vil haabe med rigtig mange Aars Mellemrum, saadanne Kalamiteter, og det er da i Samfundets Interesse, at vi bruger de Midler, der kan anvendes ogsaa overfor Mund- og Klovesygen, for at faa Sygdommen ud af Landet, og saa maa man naturligvis betale, hvad det koster. Men det forekommer mig, at det er ikke helt rigtigt at bruge et enkelt Aar, hvor en saadan Udgift falder saa haardt, til en saadan Sammenligning og drage den Slags Slutninger deraf, som det ærede Medlem drog.

Det ærede Medlem talte ogsaa om Bevillingen til Husdyravlens Fremme, der syntes at have hans særlige Bevaagenhed. Det er rigtigt, at Regnskabet for 1921—22 viser en Merudgift af 210 000 Kr. i Sammenligning med 1919—20. Denne Stigning skyldes hovedsagelig forøgede Udgifter til Tryksager og Befordringsudgifter, men den er ogsaa, som det ærede Medlem maa vide fra Finansudvalget, til Dels fremkommet ved, at der findes en Nybevilling paa 29 000 Kr. til Gedeavlens Fremme, og til Præmiering paa Skuer er der anvendt 65 000 Kr. mere, fordi der i Aaret 1919—20 til Dels paa Grund af Mund- og Klovesygen blev anvendt forholdsvis lidt til Præmiering paa Skuer. Men hele Statens Udgift til Husdyravlens Fremme var i det Aar, som det ærede Medlem kritiserede, 1921—22, 1 080 000 Kr. Til Sammenligning skal jeg anføre, at paa Finansloven 1912—13, det første Aar efter Husdyrlovens Revision, altsaa for 10 Aar siden, blev der bevilget 1 034 000 Kr. I Aar er der søgt Bevilling for kun 961 000 Kr., altsaa mindre end for 10 Aar siden, ja, naar man tager Hensyn til, at Pengene nu kun er det halve værd, i Virkeligheden under Halvdelen af det Beløb, man den Gang fandt betimeligt at bevilge til Husdyravlens Fremme. Naar det nu erindres, at Danmark har sin Hovedindtægt gennem Husdyrhold, idet dette i Øjeblikket giver os en Eksportindtægt paa ca. 1 200 Mill. Kr. aarlig, synes det ikke overdrevet, at Staten ofrer ca. 1 Mill. Kr. paa Udviklingen

og Fremgangen indenfor den Produktion, som hidtil og sikkert ogsaa i Fremtiden indeholder den største Chance for hele vor samlede Samfundskøkonomi. Det ærede Medlem kommer Gang paa Gang tilbage til denne ene Million, som han blandt Statsregnskabet ca. 500 Millioner finder burde være særlig Genstand for Regeringens Sparebestræbelser. Jeg drister mig til at paastaa, at blandt alle de 500 Mill. Kr., der er givet ud paa Statsregnskabet, er der ikke ret mange og maaske slet ingen, som har været saa produktiv for hele Samfundets Økonomi, saa rentabel og derfor i det hele saa vel anvendt som den ene Million, der gives ud til Fremme af vor største og mest betydende Industri, den Industri, der foregaar gennem Husdyrholdet.

Deraf følger imidlertid ikke, at der ikke kan være Anledning til at overveje en ændret Anvendelse af denne forholdsvis lille Bevilling. Tiderne skifter, og dermed skifter ogsaa de Former, hvorunder det er heldigt at anvende saadanne Bevillinger fra Statens Side. Jeg skal her sige, at vi i Ministeriet for Tiden overvejer netop visse Ændringer i Husdyrloven, hvorom Forslag eventuelt vil komme frem for det høje Ting, gaaende ud paa, at Husdyrbevillinger i højere Grad end hidtil maatte komme det mindre Landbrug til gode. Det kan nemlig ikke nægtes, at paa Grund af de særlige Forhold, som er til Stede, har det mindre Landbrug ikke haft saa let Adgang til at udnytte denne Bevilling, som de middelstore har haft; og naar nu Forholdet er det, at det netop er ved de mindre Landbrug, at Omsætningen gennem Husdyrhold spiller en saa afgørende Rolle for Landbrugets Rentabilitet, er det nok værd at overveje, om der ikke kunde findes Former, der bedre svarede til de mindre Landbrugs Driftsforhold, saa at Statens Støtte i højere Grad kunde komme de mindre Landbrug til gode. Jeg har derom ført Forhandling med et af Husmandsforeningerne nedsat Udvalg; jeg afventer en nærmere Indstilling, og Spørgsmaalet vil da til den Tid blive taget op. Jeg føler mig overbevist om, at hvis disse Forhandlinger resulterer i et Ændringsforslag til Husdyrloven, vil et saadant Ændringsforslag med dette Formaal finde velvillig Støtte fra alle Sider i dette høje Ting.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen var meget indigneret over, at jeg, som han udtrykte det, havde nægtet at fremskaffe Regnskaber over Dyrskuer, og det ærede Medlem holdt sig endda ikke for god til at antyde, at Grunden var den, at her drejede